

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci

žalobkyně: **LERAM s. r. o.**
sídlem Páteřní 1216/7, 635 00 Brno
zastoupená advokátem Mgr. Bc. Martinem Kotrbáčkem
sídlem Koblížná 47/19, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2022, č. j. 36763/22/7100-40110-807689

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud posuzoval otázku, zda daňové přiznání podané v rozporu s § 21a písm. c) a s § 38ma odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“), za zdaňovací období kalendářního roku má charakter řádného daňového tvrzení, jímž se

přerušuje lhůta pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.

2. Žalobkyně podala dne 4. 7. 2019 daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2018. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) žalobkyni vyměřil daň podle tohoto přiznání ve smyslu § 140 daňového řádu platebním výměrem ze dne 11. 7. 2019, č. j. 3515118/19/3001-51524-712151.
3. Dne 1. 6. 2020 zahájil správce daně u žalobkyně daňovou kontrolu mimo jiné za zdaňovací období roku 2018. V jejím průběhu zjistil, že v tomto roce došlo k rozdělení žalobkyně odštěpením sloučením s nástupnickou společností LERAM development s. r. o. Konkrétně dle projektu rozdělení došlo k tomu, že na nástupnickou společnost přešla část jmění žalobkyně – několik pozemků společně s právy a povinnostmi vyplývajícími ze smluv a správních rozhodnutí týkajících se těchto pozemků, jakož i pokladní hotovost ve výši 3 600 000 Kč. Rozhodným dnem rozdělení byl 1. 9. 2018. Na základě tohoto zjištění podal správce daně dne 19. 10. 2021 podnět Odvolacímu finančnímu ředitelství k nařízení přezkoumání výše uvedeného platebního výměru. Podle názoru správce daně měla žalobkyně správně podat daňové přiznání za období předcházejícímu rozhodnému dni rozdělení dle § 38ma odst. 1 ZDP, tj. od 1. 1. 2018 do 31. 8. 2018, a dále daňové přiznání za zdaňovací období od rozhodného dne rozdělení do konce kalendářního roku ve smyslu § 21a písm. c) ZDP, tj. od 1. 9. 2018 do 31. 12. 2018. Pokud žalobkyně podala daňové přiznání za celý kalendářní rok 2018 a správce daně platebním výměrem vyměřil daň z příjmů rovněž za celé toto zdaňovací období, pak byl platební výměr vydán v rozporu se zákonem. Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 15. 3. 2022, č. j. 9953/22/5200-11434-707603, nařídilo přezkoumání platebního výměru. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný žalobu napadeným rozhodnutím.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě žalobkyně namítla, že přezkoumání platebního výměru bylo nařízeno v rozporu s § 122 odst. 3 písm. a) daňového řádu, neboť již uplynula lhůta pro stanovení daně. V důsledku přeměny žalobkyně jí vznikla povinnost podat dvě rozdílná daňová přiznání, a to za dobu do rozhodného dne přeměny a za dobu následující pro rozhodným dnem přeměny. Žalobkyně však podala daňové přiznání za zdaňovací období celého roku 2018, které sám správce daně ve svém sdělení ze dne 15. 10. 2021 označil za neexistující. Správce daně a žalovaný pak ovšem nemohou z tohoto daňového přiznání za neexistující zdaňovací období vyvozovat pro žalobkyni negativní důsledky stran lhůty pro stanovení daně. Žalobkyně sice daňovým přiznáním za celý rok 2018 učinila určité jednání vůči správci daně, avšak toto nemělo být považováno za řádné daňové přiznání a nemělo k němu být přihlíženo pro jeho zřejmé vady. Za období od 1. 1. 2018 do 31. 8. 2018 a za období od 1. 9. 2018 do 31. 12. 2018 žalobkyně daňové přiznání nepodala, a tudíž ani nemohlo dojít k prodloužení lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 3 daňového řádu.
5. Žalovaný nadto uvádí, že správce daně zjistil rozhodné skutečnosti v rámci daňové kontroly. Správce daně nicméně ve svém sdělení ze dne 15. 10. 2021 uvedl, že daňová kontrola za rok 2018 byla zahájena nezákonně (to žalobkyně považuje za nesporné). V takovém případě ale není možné, aby ze správcem daně zjištěných skutečností v rámci této nezákonné daňové kontroly byly pro žalobkyni vyvozovány jakékoliv důsledky.

Takto nezákonně zahájená kontrola nemohla mít rovněž vliv na běh lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 3 daňového řádu.

6. Lhůta pro stanovení daně za období od 1. 1. 2018 do 31. 8. 2018 tak dle žalobkyně uplynula dne 1. 12. 2021 a lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období od 1. 9. 2018 do 31. 12. 2018 pak dne 1. 7. 2022. Přezkum platebního výměru tak neměl být nařízen. Za nezákonnou pak žalobkyně považuje též výzvu správce daně ze dne 29. 6. 2022 k podání řádného daňového tvrzení k dani z příjmů právnických osob, která jí byla doručena dne 9. 7. 2022.
7. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018 dosud neuplynula, neboť žalobce ve vztahu k tomuto zdaňovacímu období učinil úkon dle § 148 odst. 3 daňového řádu, neboť dne 4. 7. 2019 podal řádné daňové tvrzení. Z důvodu přeměny žalobkyně sice nemělo být daňové přiznání za toto zdaňovací období podáno, ale primárně tento úkon učinila sama žalobkyně, přičemž současně o realizaci přeměny neinformovala správce daně, který daň vyměřil konkludentně. Zrušení platebního výměru v přezkumném řízení pro jeho rozpor se zákonem považuje žalovaný za logické naplnění funkce tohoto dozorčího prostředku. Žalovaný souhlasí s žalobkyní v tom, že nezákonně provedená daňová kontrola za rok 2018 neměla za následek přerušeni lhůty pro stanovení daně. Rozhodnutí o nařízení přezkoumání platebního výměru bylo žalobkyni oznámeno dne 16. 3. 2022, a tudíž se dosavadní lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018 prodlužuje o jeden rok do 5. 7. 2023. Na tomto závěru nic nemění žalobní námitky ohledně uplynutí lhůty za dvě jiná (zdaňovací) období od 1. 1. 2018 do 31. 8. 2018 a od 1. 9. 2018 do 31. 12. 2018, za něž žalobkyně v rozporu se zákonem daňová přiznání nepodala. Irelevantní je pro posouzení věci rovněž výzva správce daně k podání daňového přiznání učiněná až po oznámení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. K vyjádření žalovaného podala žalobkyně repliku. V ní nově uvedla, že platební výměr ze dne 11. 7. 2019, č. j. 3515118/19/3001-51524-712151, je nicotný ve smyslu § 105 odst. 2 písm. b) daňového řádu. tento platební výměr proto nelze přezkoumávat, rušit nebo z něj vyvozovat právní účinky. Žalovaný dále nemůže argumentovat zaviněním toliko na straně žalobkyně, neboť sám správce daně tento platební výměr vydal, ač měl prověřit veřejně dostupné informace v obchodním rejstříku, kde byla uvedena informace o přeměně žalobkyně. Žalovaný se proto nemůže dovolávat své nevědomosti. Je-li platební výměr nicotný, pak žalobkyní uhrazená částka daně představuje bezdůvodné obohacení, které by jí mělo být vráceno. Lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018 dle žalobkyně uplynula dne 1. 4. 2022; tuto lhůtu mohlo prodloužit rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství o nařízení přezkoumání platebního výměru, a to do 1. 4. 2023. Bez ohledu na výsledek řešené věci již došlo k prekluzi lhůty pro stanovení daně za období od 1. 1. 2018 do 31. 8. 2018 a období od 1. 9. 2018 do 31. 12. 2018. Žalovaný by tak měl ustoupit od formálních postupů a spokojit se se současným stavem (vybranou daní za neexistující období), který sice není v souladu s rigidní a zjevně nedostatečnou právní úpravou, avšak s ohledem na dané možnosti a základní zásady správy daní představuje jediné efektivní a hospodárné řešení.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba není důvodná.
11. Podle § 122 odst. 3 písm. a) daňového řádu platí, že přezkoumání rozhodnutí lze nařídit, pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně, jde-li o rozhodnutí o stanovení daně. Lhůtu pro stanovení daně a její běh upravuje § 148 daňového řádu. V projednávané věci je významný § 148 odst. 1 podle nějž daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. Podle odst. 3 téhož ustanovení pak byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.
12. Pro posuzovaný případ je z citovaných ustanovení podstatné, že lhůta pro stanovení daně počíná běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení; současně podání takového řádného daňového tvrzení tuto lhůtu přerušuje. Za řádné daňové tvrzení přitom zákon považuje daňové přiznání, hlášení nebo vyúčtování [§ 1 odst. 4 písm. a) daňového řádu].
13. ZDP s ohledem na některá specifika právnických osob rozlišuje v případě daně z příjmů právnických osob jednak zdaňovací období a jednak období, za něž se podává daňové přiznání. Zdaňovací období jsou taxativně vymezena v § 21a ZDP následovně:

Zdaňovacím obdobím daně z příjmů právnických osob je

 - a) kalendářní rok,
 - b) hospodářský rok,
 - c) období od rozhodného dne fúze nebo rozdělení obchodní korporace nebo převodu jmění na společníka do konce kalendářního roku nebo hospodářského roku, ve kterém se přeměna nebo převod jmění staly účinnými, nebo
 - d) účetní období, pokud je toto účetní období delší než nepřetržitě po sobě jdoucích 12 měsících.
14. Z použití jednotného čísla v návěti jakož i z užití spojky „nebo“ ve vylučovacím významu na konci písm. d) je zjevné, že není možné, aby se zákonem specifikované druhy zdaňovacích období překrývaly, resp. aby právnická osoba přiznávala současně daň např. dle písm. a) a c). Jaké zdaňovací období se na právnickou osobu vztahuje není dáno libovůli daňového subjektu či správce daně. Citované ustanovení navazuje na § 3 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, které blíže definuje hospodářský rok a účetní období a stanovuje podmínky, za nichž se tyto instituty aplikují (podmínkou přechodu na hospodářský rok je oznámení této skutečnosti tři měsíce předem příslušnému správci daně; účetní období může být delší než 12 měsíců v pěti konkrétně specifikovaných případech). V zásadě lze tedy vyjít z toho, že zdaňovacím obdobím daně z příjmů právnických osob je kalendářní rok, pokud nenastala některá ze zákonem specifikovaných skutečností – přechod na hospodářský rok, přeměna, nebo důvody pro delší účetní období.
15. Ustanovení § 38m ZDP v návaznosti na právě uvedené stanovuje povinnost poplatníkovi podat daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období, a to ve lhůtě a za podmínek pro podání daňového přiznání za zdaňovací období, které činí nejméně 12 měsíců. Jedná se o *lex specialis* vůči obecné úpravě lhůty pro podání daňového

přiznání, která u zdaňovacího období kratšího 12 měsíců činí pouhých 25 dnů (§ 136 odst. 4 daňového řádu). V případě daně z příjmů právnických osob tak činí lhůta pro podání daňového přiznání i u zdaňovacího období kratšího než 12 měsíců 3 měsíce po uplynutí zdaňovacího období (§ 136 odst. 1 daňového řádu).

16. Z pojetí § 21a ZDP je zřejmé, že některé časové úseky nejsou zákonodárcem označeny za zdaňovací období. To však neznamená, že by tyto časové úseky byly vyloučeny z působnosti ZDP, resp., že by za ně nebylo třeba přiznat a odvést daň. Tato situace je zákonodárcem řešena v § 38ma, kde je stanovena povinnost podat daňová přiznání i za tato období, která nejsou jako zdaňovací označena. Pro potřeby projednávané věci postačuje uvést, že dle § 21a písm. c) ZDP není zdaňovacím obdobím časový okamžik před rozhodným dnem přeměny právnické osoby. Tomu pak odpovídá § 38ma odst. 1 písm. a) ZDP, který ukládá poplatníkovi podat daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob také za období předcházející rozhodnému dni fúze nebo převodu jmění na společníka anebo rozdělení obchodní korporace, za které nebylo dosud daňové přiznání podáno, není-li tento rozhodný den prvním dnem kalendářního roku nebo hospodářského roku. Podle § 38ma odst. 2 písm. a) ZDP se pak daňové přiznání podává nejpozději do 3 měsíců od konce měsíce, do kterého spadá u obchodní korporace den rozhodnutí nejvyššího orgánu obchodní korporace o fúzi, převodu jmění na společníka nebo rozdělení obchodní korporace, pokud je tento den dnem pozdějším rozhodnému dni fúze, převodu jmění na společníka nebo rozdělení, není-li rozhodný den fúze nebo převodu jmění na společníka anebo rozdělení obchodní korporace prvním dnem kalendářního roku nebo hospodářského roku.
17. V nyní posuzované věci došlo k přeměně žalobkyně ve smyslu § 21a písm. c) ZDP, přičemž rozhodným dnem bylo 1. 9. 2018. Tato skutečnost pak měla za následek, že zdaňovacím obdobím daně z příjmů právnických osob bylo v případě žalobkyně období od 1. 9. 2018 do 31. 12. 2018. Žalobkyně tudíž byla povinna podat daňové přiznání za období od 1. 1. 2018 do 31. 8. 2018, a to nejpozději do 31. 12. 2018 (§ 32ma odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. a) ZDP], a dále byla povinna podat daňové přiznání za zdaňovací období od 1. 9. 2018 do 31. 12. 2018, a to nejpozději do 31. 3. 2019 (§ 21a písm. c) a § 38m odst. 2 ZDP ve spojení s § 136 odst. 1 daňového řádu). Lhůta ke stanovení daně by tak v případě období od 1. 1. 2018 do 31. 8. 2018 uplynula dne 1. 1. 2022 a v případě zdaňovacího období od 1. 9. 2018 do 31. 12. 2018 pak dne 1. 4. 2022. Potud tedy soud souhlasí s žalobkyní. Naopak argumentaci žalovaného, že lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018 dosud neuplynula, soud nerozumí, neboť v důsledku provedené přeměny žalobkyně takové zdaňovací období nepřichází v úvahu. Nelze proto ani uvažovat o tom, že by nějaký úkon mohl přerušit lhůtu ke stanovení daně za toto – skutečně v případě žalobkyně neexistující – zdaňovací období.
18. Podstatou projednávané věci je však odpovědět na otázku, zda daňové přiznání podané žalobkyní dne 4. 7. 2019 za zdaňovací období kalendářního roku 2018 je způsobilé přerušit lhůtu ke stanovení daně za období od 1. 1. 2018 do 31. 8. 2018 a za zdaňovací období od 1. 9. 2018 do 31. 12. 2018. Soud dospěl ke kladnému závěru. Jak vyplývá z § 1 odst. 3 daňového řádu, daňové přiznání je základem pro správné zjištění a stanovení daně. V daňovém přiznání tedy daňový subjekt sděluje správci daně skutečnosti významné z hlediska výše jeho daňové povinnosti (srov. též § 135 odst. 2 daňového řádu). Jedná se tedy především o souhrn skutkových tvrzení, který se vztahuje k určitému časovému období. Daňový řád pak v § 148 odst. 3 spojuje s podáním daňového přiznání přerušení

běhu lhůty pro stanovení daně právě z toho důvodu, aby vytvořil časový prostor pro správce daně k případnému prověření těchto skutkových tvrzení. Z tohoto pohledu je pak nerozhodné, zda tato skutková tvrzení byla správci daně předložena v jednom daňovém přiznání, ač měla být správně předložena ve dvou.

19. Žalobkyně podala dne 4. 7. 2019 daňové přiznání za kalendářní rok 2018, v němž uvedla skutečnosti rozhodné pro vyměření daně z příjmů právnických osob vztahující se k celému tomuto období. Z obsahu tohoto daňového přiznání je zřejmé, že žalobkyně skutečně mínila poskytnout správci daně podklad ke stanovení daně za časové období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018. V takovém případě by bylo přepjatě formalistické odejmout správci daně možnost přezkoumat skutková tvrzení žalobkyně za celé toto období v nové lhůtě pro stanovení daně v podstatě jen s tím argumentem, že v záhlaví formuláře nesprávně vymezila zdaňovací období, resp. že měla podat tyto formuláře dva. Z pohledu soudu se nejedná o takovou vadu, která by způsobovala neúčinnost tohoto podání ve smyslu § 74 daňového řádu, resp. která měla být správcem daně dle tohoto ustanovení odstraňována.
20. Tento závěr je navíc podpořen tím, že celá situace byla vyvolána protiprávním jednáním žalobkyně. Ta totiž nejprve porušila § 23d odst. 1 ZDP, neboť správci daně neoznámila, že u ní dojde k přeměně rozdělení a k postupu dle § 23c ZDP. Následně porušila § 21a písm. c) a § 32ma odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. a) ZDP, neboť ve stanovených lhůtách nepodala daňová přiznání za období od 1. 1. 2018 do 31. 8. 2018 a za zdaňovací období od 1. 9. 2018 do 31. 12. 2018. Konečně žalobkyně v rozporu s citovanými ustanoveními podala dne 4. 7. 2019 daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za kalendářní rok 2018. I v daňovém řízení přitom platí obecná právní zásada *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* (nikdo se nemůže dovolat vlastní hanebnosti), resp. princip estoppelu. Porušila-li žalobkyně několik svých zákonem stanovených povinností, nemůže se tohoto porušení dovolávat v soudním řízení ve svůj prospěch.
21. Další námitky žalobkyně nejsou s to argumentaci soudu zvrátit. Tvrzení žalobkyně o nezákonně zahájené daňové kontrole za zdaňovací období roku 2018 není soud schopen komplexně posoudit, neboť nemá k dispozici příslušný správní spis. Jeho vyžádání by však na věci nic nezměnilo. Správce daně sice skutečnost, že u žalobkyně došlo v roce 2018 k přeměně, zjistil v rámci této kontroly, nicméně – jak sama žalobkyně uvádí ve své replice – jde o veřejně dostupnou informaci v obchodním rejstříku. Přeměnu žalobkyně tak správce daně mohl (dle žalobkyně dokonce měl!) zjistit sám v rámci vyhledávací činnosti (§ 78 daňového řádu) bez ohledu na to, zda byla ve věci zahájena daňová kontrola. Stručně řečeno, podnět k přezkumu je podložen především objektivně zjištěnou přeměnou žalobkyně vyplývající z obchodního rejstříku. Zahájení daňové kontroly v tomto ohledu nehraje žádnou významnou roli.
22. Důvodná není ani námitka žalobkyně, že platební výměr ze dne 11. 7. 2019, č. j. 3515118/19/3001-51524-712151, je nicotný ve smyslu § 105 odst. 2 písm. b) daňového řádu. Soud považuje tento platební výměr za srozumitelný, bezrozporný a fakticky i právně uskutečnitelný. Byl vystaven správcem daně, který k tomu měl pravomoc a věcnou i místní příslušnost. Rovněž adresát platebního výměru – žalobkyně je existující subjekt, který podléhal dani z příjmů právnických osob v období, na nějž byl platební výměr vystaven. Povinnost stanovená tímto platebním výměrem je nepochybně fakticky vymahatelná. Důvod pro prohlášení nicotnosti tohoto platebního výměru tak soud neshledal. Jinou otázkou však je jeho zákonnost. Zde se soud ztotožňuje se správními orgány, že tento

platební výměr je nezákonný, neboť v rozporu s právní úpravou jím byla vyměřena daň za zdaňovací období, které nebylo možno na žalobkyni aplikovat.

23. Soud uzavírá, že byly splněny podmínky pro nařízení přezkoumání platebního výměru ze dne 11. 7. 2019, č. j. 3515118/19/3001-51524-712151, neboť tento byl vydán v rozporu se zákonem (za nesprávné zdaňovací období) ve smyslu § 121 odst. 1 daňového řádu. Současně byla splněna též podmínka časová ve smyslu § 122 odst. 3 písm. c), neboť rozhodnutí o nařízení přezkoumání platebního výměru bylo vydáno ve lhůtě pro stanovení daně. Lhůta pro stanovení daně za období od 1. 1. 2018 do 31. 8. 2018 stejně jako lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období od 1. 9. 2018 do 31. 12. 2018 byly přerušeny podáním daňového přiznání žalobkyní dne 4. 7. 2019. následujícího dne tedy začala běžet nová tříletá lhůta pro stanovení daně, která by skončila nejdříve 5. 7. 2022. Pokud Odvolací finanční ředitelství nařídilo přezkoumání platebního výměru rozhodnutím ze dne 15. 3. 2022, které bylo žalobkyni oznámeno dne 18. 3. 2022, učinilo tak včas v otevřené lhůtě pro stanovení daně za uvedená období.
24. Pokud jde o výzvu správce daně ze dne 29. 6. 2022 k podání daňového přiznání za období od 1. 9. 2018 do 31. 12. 2018, pak ta byla vydána až po žalobou napadeném rozhodnutí a na jeho zákonnost tak logicky nemá žádný vliv. Není proto důvodu, aby se jí soud jakkoliv zabýval. Irelevantní je z hlediska posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí rovněž návrh žalobkyně, aby správce daně ustoupil od formálních postupů a spokojil se se současným stavem (daní vybranou za nesprávné zdaňovací období), případně její tvrzení o bezdůvodném obohacení. Podmínky pro nařízení přezkoumání platebního výměru byly splněny. Není úkolem správního soudu zabývat se případnými širšími dopady tohoto rozhodnutí – vydaného v souladu se zákonem.

V. Závěr a náklady řízení

25. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. února 2023

JUDr. Zuzana Bystřická v. r.
předsedkyně senátu